

Privesc oraşul furnicar

Mihai Eminescu

Privesc oraşul furnicar -
Cu oameni mulţi şi muri bizari,
Pe străzi largi cu multe bolţi,
Cu câte-un chip l-a străzii colţ.
Şi trec foind, răsând, vorbind,
Mulţime de-oameni paşi grăbind
Dar numai p-ici şi pe colea
Merge unul de-a-nletelea,
Cu ochii-n cer, pe şuierate,
Țiindu-şi mâinile la spate.
S-aude clopot răsunând,
Cu prapuri, cruci, icoane, viind,
Preoţii lin şi în veştminte
Cântând a cărţilor cuvinte.
În urmă vin ca-ntr-un prohod;
Tineri, femei, copii, norod;
Dar nu-i prohod - sfinţire de-apă,
Pe uliţe lumea să nu-ncapă;
Se scurg încet - tarra bumbum -
Ostaşii vin în marş acum,
Naintea lor tambur-major,
Voinic el calcă din picior
Şi tobe tare-n tact ei bat
Şi paşii sună apăsate;
Lucesc şi armele în şir,
Frumos stindarde se deşir;
Ei trec mereu - tarra bumbum -
Şi dup-un colţ dispar acum...
O fată trece c-un profil
Rotund şi dulce de copil,
Un câne fuge speriat,
Şuier-un lotru de băiet,
Într-o răspântie uzată
Şi-ntinde-un orb mâna uscată,
Hamalul trece încărcat,
Şi orologiile bat -
Dar nimeni mai nu le ascultă
De vorbă multă, lume multă.